

Waar de Aarde de Hemel kust

Ilse Wanten

Het had niet veel gescheeld of ik had mijn allerlaatste bijdrage aan dit tijdschrift vanuit het paradijselijke Guadeloupe geschreven. Intussen zijn we echter alweer terug in België. Terwijl ik het winterlandschap vanachter het raam gadesla en geniet van de zonsondergang die, in tegenstelling tot in de Caraïben, in België veel langer duurt, zomert het fijn na in mijn hoofd en lichaam. Terwijl ik bezig ben met alle indrukken van de afgelopen maand te verwerken en mijn opgedane inzichten te integreren, neem ik de draad van dit drukke stadsleven weer op. Ik ben blij dat het zonnetje hier ook schijnt, maar soms zorgt dat wel eens voor verwarring. Dan roep ik bijvoorbeeld plots dat we deze zomer nog geen barbecue gaven...

Waarom we naar het vlinder-eiland Guadeloupe reisden, had enerzijds te maken met een voucher van een (wegens covid) afgelaste reis (naar Madagascar) enkele jaren geleden. Anderzijds was het eindelijk weer tijd voor een echte vakantie. Dat Guadeloupe ook een rechtstreekse link met Senegal heeft (zie mijn vorige column), vonden we beiden interessant. Het was, zo zeiden Thomas en ik als documentairemakers tegen elkaar, alsof we letterlijk een bepaalde verhaallijn volgden. Immers, toen mijn geliefde en ik in november 2022 op het eiland Gorée, voor de kust van de Senegalese hoofdstad Dakar, de gruwelijke slavenhandel herdachten, stootten we op het standbeeld dat 'onze broeders' herdacht die van daaruit als slaven naar de overzeese gebieden waren overgebracht. Het eerste overzeese gebied dat de boten tegenkwamen wanneer ze uit Gorée vertrokken, was - je raadt het al - Guadeloupe. Ik weet nog goed hoe we allebei naar de onmetelijke oceaan starden en in gedachten dat verre eiland al zagen liggen. Hoe ook het beeld van een paradijs versmolt met een beeld van gruwel en onmenselijk lijden. Ik kan dan ook maar moeilijk omschrijven hoe het voelde toen we uiteindelijk, nauwelijks enkele weken later, ook effectief aan de andere kant stonden.

De dag waarop we deze cirkel rond maakten, was vanaf het begin bijzonder geweest. Zonder vooropgezet plan of duidelijk doel hadden we ons simpelweg door ons gevoel laten leiden. Op weg van de Porte d'Enfer in het Noorden van La Grande Terre zoefde onze gehuurde scooter langs allerlei binnenwegen, om tenslotte in Petit Canal uit te komen waar we eventjes wilden stoppen voor een koffie. Wat bleek? In heel Petit Canal was geen aantrekkelijk terrasje te vinden, maar plots stonden we wel aan de aanlegsteiger van een kleine vissershaven. De vreemde stilte deed mij plots beseffen: dit is het! We zijn aan de andere kant! En ja hoor, de lange brede laan, omzoomd door moerassen en weelderige planten en bloemen, mondde uit in een rondpunt waarop een herdenkingsstandbeeld was opgetrokken dat er precies zo uitzag als op Gorée.

Iets verderop leidde een stenen trap van 54 treden, *Les Marches des Esclaves*, naar de esplanade waar de verkoop van de slaven plaatsvond nadat ze van de boten waren afgestapt.

Op de trappen herinneren plaketten aan de namen van de verschillende Afrikaanse etnische groepen: Yoruba's (mensen uit het zuidwesten, Nigeria, Togo, Benin), Congo's (mensen uit een oud koninkrijk aan de monding van de rivier de Congo), Igbo's (zuidoost Nigeria), Ouolofs (Nigeria, Senegal en Congo), Peuls (mensen uit het westen van Afrika) en Bamiléké's (mensen uit het westen van Kameroen).

Ik leg mijn handen in de glanzende, zachte delen van de traptreden die uitgesleten zijn. Voor mijn geestesoog trekken beelden van volwassen, naakte, huilende, bebloede mensen voorbij. We zijn hier rond het middaguur aangekomen en de hitte is nu bijna ondraaglijk. In de zinderende stilte beklimmen we de hoge trap. Boven aangekomen zijn

we blij dat we kunnen bijkomen en van onze fles water kunnen drinken terwijl we het uitzicht in ons opnemen. Weerklinkt daar in de verte muziek? Als in een droom volgen we onze voeten. In een soort atelier worden we door een plaatselijke kunstenaar verwelkomd, en tussen zijn grote, sprekende schilderijen laat hij ons een zware stenen ketting zien. 'Voel maar eens... Voel hoe zwaar deze weegt... Ze legden ze met hals, handen en voeten aan dit soort ketenen...' Ik slik, maar krijg de krop in mijn keel maar moeilijk weg. In de buitenruimte staan panelen waarop honderden namen werden geschreven. Voor ik het goed en wel besef, zet de man ook onze namen erbij. Hij is blij, zegt hij, dat we

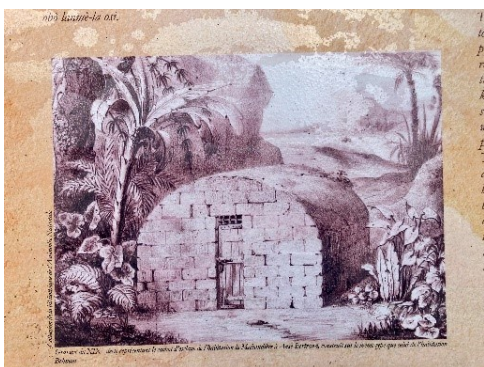

de moeite namen om helemaal tot hier te komen, om deze slaven, zijn voorouders, te herdenken. Ik herken dezelfde woorden die ook in Gorée werden uitgesproken en met gesloten ogen herhaal ik hetzelfde ritueel. Ik neem het lijden in mezelf op, en diep in mezelf gekeerd vraag ik via mijn rechtstreekse verbinding met de Bron om vergeving voor deze onuitsprekelijke schand-daad. Laat dit nooit, nooit meer gebeuren. Laat wereldwijd de miljoenen gewonden en getraumatiseerden eindelijk worden verlost van hun lijden. Laat het licht van de liefde zich nu verspreiden als een onuitblusbaar vuur dat alles wat het op haar weg aanraakt, heelt en transformeert.

Nadat we deze kunstenaar warm de hand schudden, lopen we langzaam dezelfde weg weer terug. Dat kunst de wereld kan redden, daarvan was ik al langer overtuigd. Vandaag doet daar nog een schepje bovenop.

's Avonds, bij het licht van de bijna volle maan, laat ik mijn gedachten dwalen. Ook al is Guadeloupe niet langer een Franse kolonie, het eiland is nog steeds in handen van Frankrijk en wordt een zogenaamd 'département' genoemd. We bevinden ons hier op Europees grondgebied en kunnen met euro's betalen. Gemakkelijk, jazeker, maar het doet veel vragen rijzen... Andere gevolgen van het kapitalisme zijn zonder twijfel de grote hoeveelheid auto's. Nog nooit zag ik er zoveel op zo'n kleine oppervlakte! Ze gelden als statussymbool en iedereen moet zo'n blinkend exemplaar hebben, wat dagelijks resulteert in kilometerslange files. De tegenstelling met de omringende, prachtige natuur kan niet groter zijn. Gelukkig is de slavernij intussen opgehouden te bestaan. Of niet? Werkt een slavensysteem niet juist beter wanneer de slaven in kwestie simpelweg niet doorhebben dat ze slaven zijn?

Waarom gebruiken we eigenlijk kabels en draden en betalen we allemaal voor energie die moet worden 'gewonnen' terwijl vrije energie gewoon voorhanden is? Heb je er al eens bij stilgestaan dat onze computers op kristallen werken? Kristallen hebben de mogelijkheid om energie op te slaan en zijn al zo oud als de Aarde zelf (en zelfs nog ouder). Vele eerdere beschavingen zoals Elysium en Atlantis maakten er gebruik van en het is volgens mij geen toeval dat Amy midden januari 2023 haar eerste kristal-workshop in Borsbeek gaf... net op het moment dat wij ons enkele dagen in de bergen met het kristallijne Aarde-grid verbonden... Het volledige Caraïbische gebied is dan ook een overblijfsel van Atlantis en doorheen grote energetische portalen wordt van daaruit nog steeds een heilzame energie over de ganse planeet verspreid.

Maar goed, het feit is dat iets dat gratis is niet interessant is voor degenen die op deze planeet op rijkdom en macht azen. Net zoals oorlog goed is voor de economie en net zoals zieke mensen meer geld opleveren dan gezonde. Anno 2023 leiden veel mensen nog steeds geen volwaardig leven. Dat is het gevolg van een systeem dat niet werkelijk menselijk of beziel is. Van waar ik sta en hoe ik het bekijk, lijkt de enige oorlog die momenteel volop woedt zich vooral in onze hoofden en harten af te spelen. Een cultuur die van rationele kennis haar fundament maakte, een wereldbeeld dat het universum als een dode machine beschouwt, is immers gedoemd om in haar eigen zoektocht naar haar grenzen te stoten op iets dat die rationaliteit transcendeert.

Hoeveel boeken, denkbeelden en mensen men ook belachelijk maakt of monddood maakt: het is de volgende evolutiefase van het leven zélf die aan onze deur klopt.

Neem nu 'onze' Amy. Haar laatste post op haar Facebookpagina gaat over het ontstaan van leven op Aarde. Hoe kan, zo zal je misschien zeggen, zo'n klein meisje nu weten hoe het leven op Aarde is ontstaan? Uiteraard is dat een goede vraag, maar dan zou ik je antwoorden: waarom zou zo'n klein meisje dat nu niet kunnen? Misschien weten sommige kleine meisjes hierover wel veel meer dan je op het eerste zicht denken zou. Misschien zijn zij juist nog heel sterk verbonden met 'iets' dat anderen simpelweg (nog) niet hebben begrepen. Misschien leiden zij ons wel, als een soort pioniers, naar een nieuw tijdperk.

Dat sommigen van ons met een bepaalde bewustzijnsinhoud en met een missie terugkeerden (lees: incarneerden), is iets wat we bij veel oude volkeren tegenkomen (ik denk bijvoorbeeld aan de oude Grieken, de Tibetanen, enzovoort). Mythen en legenden? Fantasie? Maar wat als al deze wonderlijke verhalen nu eens werkelijk waar zouden zijn? Stel je voor dat figuren als Jezus geen onbeschreven blad waren maar reeds met een zekere kennis op het wereldtoneel verschenen? Wat als de twee Maria-verschijningen op Guadeloupe (respectievelijk op 9 mei en 3 juni 1977) nu eens echt hebben plaatsgevonden? Aan mij verscheen ze voor het eerst toen ik ongeveer 4 à 5 jaar was. Ik noemde haar destijds de 'Goud-Blauwe Vrouw' en zij maakte zo'n diepe, onuitwisbare indruk op mij dat ik zo veel jaren later nog steeds over haar praat en een eiland als Guadeloupe uitkies als vakantiebestemming, goed wetende dat het tevens haar energie is die mij aanroept.

Door het stellen van bepaalde vragen wordt de deur op een kier gezet naar een nieuw begrip van onze geschiedenis, onze planetaire geschiedenis en het ontstaan van de beschaving zoals we die kennen. Een nieuwe verbondenheid met ons vergeten verleden is van essentieel belang. Essentieel voor onze (culturele) integriteit, essentieel in het onderzoek naar het menselijk bewustzijn en essentieel voor alle wetenschappen.

Hoe je het ook draait of keert: we leven niet in een tijd waarin alle antwoorden op alle grote levensvragen al gegeven zijn. Integendeel. We staan nog maar aan het begin van onze zoektocht. Kleine meisjes worden immers groot en wanneer hun stemmen niet langer in de kiem worden gesmoord maar worden gehoord, zal er zich door hen een geluid ontwikkelen dat vele anderen zal helpen en aanzetten tot eenzelfde soort zelfontwikkeling. Verhalen wachten immers slechts op wie ze wil vertellen. De verteller is in die zin een doorgeefluik; een tussenschakel of een verbindende factor.

Dat Thomas en ik alweer uitkijken naar onze volgende ontmoeting met Amy, spreekt voor zich. Wil jij ook onze filmavonturen blijven volgen, neem dan zeker eens een kijkje op de Facebookpagina of Instagram-account van *Terug naar het Paradijs*, en/of die van Amy. Ook op mijn *Terug naar het Paradijs*-blog (via mijn website) kan je steeds terecht.

En dan rest er mij nog slechts afscheid te nemen. Ik heb met heel veel plezier en voldoening voor dit bijzondere tijdschrift geschreven en dat zal ik zeker en vast missen. Wat ik met me mee zal dragen laat zich maar moeilijk in woorden vatten. Het heeft te maken met een diepe dankbaarheid en grote vreugde. Een besef ook, dat sommige mensen niet zomaar op je pad komen. Dankjewel Kristin, om mij deze unieke kans te bieden en zelfs om een mentor voor mij te zijn.

Aan jou, lieve lezer, zeg ik voorlopig vaarwel. Je weet nooit wat het universum nog voor ons in petto heeft en hoe en waar onze paden zich opnieuw zullen kruisen. Op 12 april 2023 geef ik in elk geval weer een lezing over de bijzondere uitdagingen die deze spannende tijd ons te bieden heeft. Deze lezing gaat door te Joure/Friesland (Noord Nederland) bij de *Stichting In-Zicht*. Inschrijven kan via deze link: <https://www.in-zicht.nl/evenementen/ons-buitenaards-examen-de-kosmos-ontsluiten-in-onzelf/>

Wie weet heb je wel zin om te komen?

Liefs,

Ilse

www.ilsewanen.com

